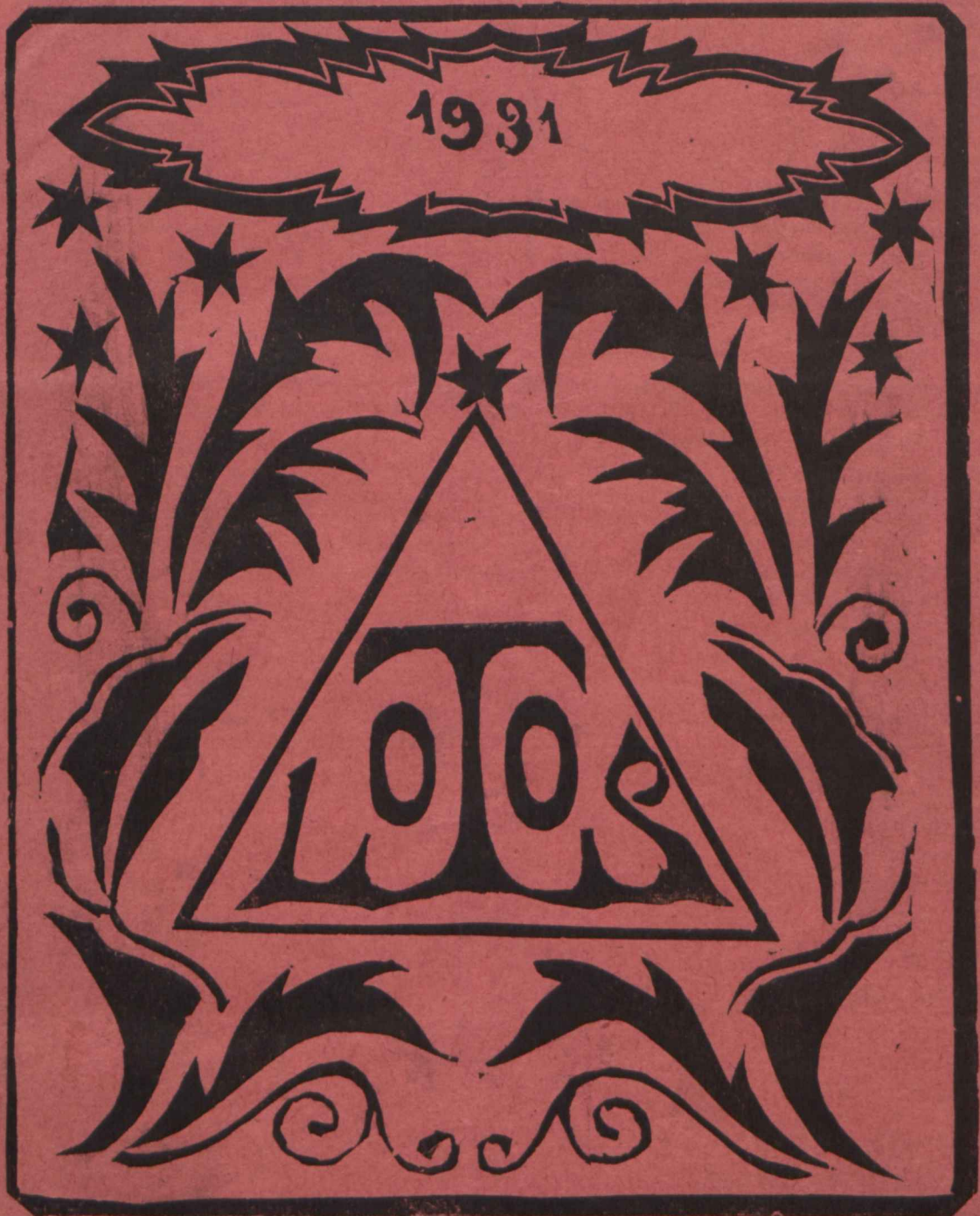

1931

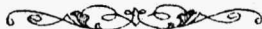
EESSÕNA.

Käesoleva numbriga algab „Lotos“ oma kolmandat aastakäiku. Kiirelt on kadunud aeg — hällilapsest on saanud noor õppur, kes püüab käia iseisvalt oma rada, kandes noorte muresid ja rõõme aastast aastasse. See aeg-kiri tahab kaasa mõjuda meie koolinoorsoo vaimliseks progressiks, tahab olla me leegitseva noorustate ja sihtide väljendajaks. Iga õppur võib siin esineda oma ideedega, omapärasusega, arendada võitlusjõudu elu-küpsemiseks, silmas pidades kõiki vaimlisi harrastusi hää ning ilu poole. „Lotos“ püüab taotleda aateid, mis täis elurõõmu, elutahet, esteetilisi naudinguid, õilsaid mõtteid, mis võiks jääda püsima kogu eluks alusmüürina.

Meie, noored, oleme tihti kahelnud oma jõus, oskustes ja tunnetustes. Oleme sageli alahinnanud oma võimeid ka säääl, kus seda tööpoolest ei tohiks. Oleme pahatihti arvamises, -et see, mis teeme, pole küllalt küps teistele esitamiseks. Kui aga heidame enesest liigsed kahklused, näeme, et võime teotseda küllaltki intensiivselt, asjalikult. Ainult vaja rohkem ettevõtlikkust, rohkem usku endasse, vaja tahet, püsivust ja jõudu ning me saavutame sihid!

Möödunud aastail on ilmunud „Lotos“ järjekindlalt üksiknumbritena, milles leiame palju pärleid, palju kauneid mõtteid ja iseloomustavaid töid. Sel aastal püüab „Lotos“ taotleda samu tähiseid, sihtjooni, mis suunatud enesearengule. Sellepärast noorur, koonda oma eluküllane tahe ja rakenda see enese parema mina kujundamisse.

L. T.

SÜGIS.

Sügis! Tunned hirmu selle mõtte juures, raske on see sõna ja mõjub kui rabandus, see sõna piinab kui kuri südametunistus. Sest ammu's olid need ajad, mil pääsukesed parvedena õhus ringlesid, pää ees ja silmad mõnuledes kinni, mil päike kui tulikuum vaskpann, lumivalges taevas kerkis ja vajus.

Kadunud on ajad, mil puisteile ilmusid aeg-ajal käijad, hulgakesi ja üksi, naerdes heledat, kirglikku naeru, kandes valgeid suvirõivaid ning mandleid käsivarrel, et siis, kui kaovad üle mere minevad pikad põuapilved, hõõguvad ja punased kui ääsituli, kui vajub hääletuna alla päikese valge kera ning kahvatub rebukollasena põlev lääts, täis sinkjat põuaudu ja hall hämarus langeb üle rohekaks klaasiks hüübinud mere, haarates oma hõlma maakonna-linna mõõtmatu majade rägastiku, kustuda väsinuina umbseisse kambresse või jätta seljataha tumedad, inimesist tühjenevad uulitsad ja minna linnaparki või mere liivasele kaldale, kus pikatiivalised linnud lendavad nooltena õhus, ruttavad merele, laskuvad välknobedalt alla, löövad tiibadega rannavette, mis palav kui veri, ja tõusevad kiljudes jälle üles.

Ent need sumedad suviõhtud on kadunud ja asemele on astunud sügis, vilu ja niiske. Ning see sügis on toonud kaasa tuult, pikki, pimedaid öid ja on annud põhjust süüdata laternate, mille ümber uduvihm sünnitab valguse krooni, andes neile kauguses paistva tulekahju kuma ilme. Need laternate read puisteede mustavate pärnade palistuste keskel sünnitavad kui linnutee, mis jookseb ühest silmapiirist teiseni, tõustes lagipunkti mõõtmatusse kõrgusesse. Ja nagu otsatus sügavuses paistavad sinakaslilladest varjest, mis sünnitatud puude mustadest tüvedest aknatulukeste kumal, mustriliseks maalitud jalgteed, täis külmast ülingust kantud roostekollaseid sügislehti puie poolraagus oksilt. Need jalgteed ulatuvad kaugemale, ühinevad siis üksteisega ja põimivad käikude labürindi.

Täis rahu ja ürgvaikust on siis uulitsad ning madalad okaspõõsad kõnniteede kõrval ei tõsta omi nõelaseid oksid. Ent seda vaikust segab siiski vahest mõne hilise ruttaja närviline samm märjal uulitsakivil, ning kusagilt öölokaalist endamisi piirita ekstaasi kaduvad helimässud viiulil, mis vaikivad vastukajata kui

kiljatused lagendikul, millel ei ole äärt. Ja siis kaebab veel üksik hääl, et kaduda. . .

Nukrus ja igavus valdab hinge selles linnakeses sügisel, tunded end nagu mahajäetud olevat kõigist. Haiglane kirk on väikese, elatanud eesriietega aknaga toakese järele maja kolmandal, neljandal korral, taga nagisevate, tolmuste trepiastmete ja laia, pimedada koridori, kus pole muud, kui sumbunud õhk, närviline nukrus ja hiiliv vaikus hämarais nurgis. Ja neil videviku-tundidel kitsas voodikeses õpperaamatuga lamades ja vidusi aknalaual hiliseid, närtsivaid sügisilli vahtides, poeb hinge kibedus, et ei ole kohta selles sadamalinnakeses, kus võiks kõrvaldada piinava üksilduse näriava igavuse. Sest meri, mille pinda suvekuudel lõikas Kalevi vene terav nina ja rasked mõlad sünnitasid kirmlaineid, on muutunud viinakuu tuultes rohelisteks veelaamaks, millest kohisedes tõusevad valgepäised lained, vajuvad ja uuesti tõusevad. Kadunud on rannaäärne kuiv tuhkliiv; nüüd sinna astudes tunded, kuis jalg vajub rōskesse liiva ning roosa ihu juurde imbub hall, kale liivavesi, ent edasi astudes pudenevad jäljed jälle täis veesegast luiteliiva.

Meri on kaugelt ujutanud maa, vee all on ka heinakuu kollakashallid liivaseljakud, mis olnud täis kajakate valgeid sulgi.

Ent nüüd, sügisel, mere ääres seistes, mis näib vaatlejale nagu hiigla loom, kes ulub, vānleb ning teisele küljele igatseb, tõusevad veel elavamini unistustele viivad kujutelmid nagu oleks leitud pääsetee õppeaastate nālgivaist päevist, mis ohvriks antud oma eesmärgile ja tulevikule. Ent ikka ja ikka purunevad need lootused, igatsused, ikka astub asemele tõelikkus, milles on elu piiratud kordaminemised, omas aeglasel sammus.

Eva Ave.

Mālestus.

Lille veripunase

Ta kinkis minule,

Pilgu helesinise

Ma heitsin temale.

Lill nüüd aastaist muutund

Tumesiniseks.

Pisar silma puutund

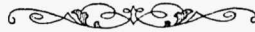
Helepunaseks.

*Sinisilm ja veri
Roos, mis punane
Sügisõue suri,
Rauges unele.*

*Hämaruses ringi
Veel pilgud tormavad.
Lillekesi kaugel
Veel paljud surmavad.*

*Minule ei ükski
Siin enam õnne too.
Kõdun'd varemest
Ei enam lootust loo.*

ELLINOR.

MU SÕBER SURI.

Mäletan helget, külma talveööd, mil suri mu sõber. Sest on möödunud aastaid, ent ikka alles närib kahetsus mu hinge ja keegi hüüab mus: „Sa ei talitand õieti“. Kasvasime koos, sest minu kodukohta ligidal oli ja on praegugi ainult üks talu ja selles elas tema. Kasvasime koos, olime nagu õde, venda. Ent suuremaks kasvades jäime me kordkorralt ikka võõramaks, ei leidnud enam üksteise hingest ühiseid jooni. Siis reisis ta kaugemale, otsima õnne, mina aga jäin kodutallu. Tihti kirjutas ta kodustele, mulle mitte kunagi. Kuulsin teistelt, et ta on näinud rikka neiu ja elab õnnelikult. Aega möödus, ta vanemad surid ja talu müüdi, kuna pojast polnud mingisugust teadet. Siis tuli too jõuluõhtu. Olin üksi kodus, kõik teised olid kirikus. Oh, oleksin ma teistega kaasa läinud, siis oleks jäänud kõik sündimata, mis mind vaevab. Kuulsin kobinat, avasin, sisse astus mu sõber, ent, missugusena? Närus rõivas, nälginud ja kahvatanud. Küsisin ta elukäiki, kuulsin, et naine olevat ta hüljanud, nüüd tulnud ta kodukohta, aga võõrad talitavad seal, pole õömaja antudki. Nüüd palus ta meilt õömaja.—Kaua võitlesin südames, siis aga ütlesin, et meil pole ruumi. Näen veel praegugi vaimus ta kahvatut nägu, kui ta väsinult kobis uksest välja. . . Ärkas siis mu südameuunnistus, kui oli viiv aega ta minekust möödunud: läksin õue, hüüdsin teda, keegi ei vastanud mulle. Pöörasin tagasi. Kui tuli pere kirikust, tõid nad kaasa surnu. Olid leidnud ta aia äärest, lumest, pilk, täis tardunud meeleheidet ja valu, pöördud meie maja poole. Nad uskusid ja usuvad veel praegugi, et teel meile on ta külmanud. Kellelegi ei rääkinud ma tole öö juhtumusist, ega võigi, sest sellega paljastaksin kodustele oma hinge. Südames olen ma aga oma unustamatu sõbra mõrtsukas.

M. B.

ÕPILASTE AJAVIITEID.

Pime sügis õhtu. Raamatukogust tulevad neli tütarlast naerdes, nurga taha jõudes pistavad jooksma.

„Ärge jookske, ega ta järele tule! Ma ei jõua enam, pisted juba rianus“ hoigab Silvi.

„Tea midagi, viib pokri!“ sosistab väike Ruth hingeldades ja naeru hoides.

„Noh see on jälle tükk, mis tükk. Pane raha „sääduse silmale“ mütsi. Oi!“ sõnab tüse Ursula, „küll ta teinekord mütsi viisakamalt paneb.“

Raamatukogus olid plikad kordnikule, kes õige „toredalt“ oma mütsi lauale oli pannud, paar maksvuseta margalist mütsi pannud, ajal, mil kordnik raamatuid ootas. Nüüd kujutasid kõik neli, kuidas kordniku nägu „pikaks venib“ kui ta raha mütsist leiab.

„Ega me ometi nüüd kodu lähe?“ küsib väike Lilly.

„Ei, kus sellega!“ hõikavad teised.

„Nüüd lähme teeme Mariele mütsu“ sosistab Ruth.

„Õige! Meil on pähkla koori, vaat' virutame talle vastu akent. Marie arvab, et kuulipildujad akna taga.“ sõnab Silvi ja kihistab naeru. Lähedavki Marie elamu poole. Jäävad aga tänava nurgale mingipärast seisatama.

„Küll olete viletsad. Nüüd ei julge enam.“ noomib Ursula ja otsib portvellist porgandit.

„Kuulge, kui teie tahate kuulda, siis olen ma homme haige, koledasti kohe. Homme raske päev, see mõjub rängalt tervisele. Mõelge, olen saksa-keelest küsimata.“

„Jah, — praegu juba valutab kõht.“ seletab Silvi.

„Vaadake! Kes tuleb säält, hõlmad laiali. Vait. Ärge hingake See on ju meie uus laulupapa.“ sosistab Ruth.

Noh, lippame järgi, vaatame kus ta elab. Laulame talle ometi sere-naadi pähklikoorte saatel. Eks! Viskame neid vastu akent.“ annab Lilly juhtnööre.

Õpetaja jõuab mööda. Plikad haaravad mütsid, panevad hõlma alla ja kihutavad järele. Kaotavad pimeduses tagaetava silmist.

„On tõesti alles „moemees“ ja vahva hää! on tal. Küll mulle meeldib ta. Tõsiselt kohe!“ lausub Ruth hingeldades.

„Pahemale!“ hõikab Ursula, kes teistest mitu sammu ees.

„Sa heldekene, see on ju väike pagaripoiss. Kus on siis „tema“?“ küsib Lilly ja vähendab tempot. Kõik jäävad seisma ja kiruvad Ursulat, kes kaotas silmist „tema“.

„No jah, ma ütlesin, ega Ursula näe!“ ohkab Lilly.

„Pagan võtaks veel, kui kahju!“ siunab Ruth.

„Tühja ka! Oodake ma vaatan, mis saksa-keelest on,“ ütleb Silvi ja

jäab elektri-posti alla lugedes seisma, „Während der Schwe—eh—iss von den, eh—ei von der Stirne rin—rin, rinne.“

„Tule ometi, mis sa sonid!“ hõikavad teised istudes pingile.

„Saad ka pool porgandit. Mul on kaks veel.“ lausub Ursula.

Silvi jõuab teiste juure. Porgandit süües kurdab, et pink on liig pimedas, oleks ometi prii tulega saksakeelt õppinud.

„Võtame kehakinnitust ja siis koju. Eks ju!“ ütleb Lilly.

Ilmub kuu. Vaatab naeratades pingile, kus istuvad neli väsinut tütarlast.

„Heiny“.

NALJA.

Õpetaja: „Mis asutis on Pain-Normal?—Teie säääl, mis teie teete, mis nimi?“

Õpilane: „Leivavabrik.“

JUKU ON TEENINUD NAHATÄIE.

Ema kärgatab juba teistkordselt: „Juku, kas tood vitsa siia või ei too!“

Juku hädiselt: „Almetu, almetu, ei saa vitsagi kätte!“

•*•

Tütarlaps, kes müüb valgelillepäeval märke, pöördub vanaldase naisterahva poole: „Vast te toetaksite ka valgelillepäeva?“

N a i n e : „Hmh! . . Mineval aastal alles andsin 25 senti. Kas see juba läbi on?“—

•*•

Mul on kodus hästiõpetatud koer. Kui hüüan talle: „Timpu, kas sa tuled siia või ei tule?“ — siis ta — kas tuleb siia — või ei tule.

Tüüp elust.

Ta oli vana, kõver eit. Lapsega. Keegi ei teadnud, kust või kuidas ta selle lapse oli saanud. Ta oli kinnine ja tige, see Juula. Rääkis nagu haukudes õhukesed huuled paljastasid paari harva hammast. Laps oli tuhkja juuksepatšiga, umbes kaheteistkümne aastane. Sai enam peksta kui süüa.

Selle vanaeide välimus oli banaalne. Lohakas, kirju bluus, aukudega kaunistatud hall undruk. Alati nägin teda sellises riie- tuses. Ainult päärätte — neid pidi tal palju olema — vahetas ta peaaegu igapäev. Need olid ereda värvilised, mõned punased, suurte kollaste roosidega, teised lillad ja sinised, triipudega ja ruutudega. Jalas kandis halle villaseid sukki hallide pättidega. Kõik oli vana ja kulunud, sama vana ja kulunud nagu ta ise.

Kasvult oli ta varem pikk olnud, nüüd käis küürus. Käed olid suured ja karvased nagu mehel. Nägu oli suur ja kondine. Suu õhuke, suur, nina pikk ja lai. Silmad olid kummalised sel vanaeidel, üks oli hall ja teine roheline. Vaade oli vahel anuv, vahel ülev, kuid alati kummaline. Kõik, eriti lapsed, kartsid teda ta silmade pärast.

Kuid ta ei teinud kellelgi halba. Istus päevad läbi toas mis oli nii must ja haisev, et näis sealaudana. Keegi ei julgenud ta tuppa minna, isegi ei saanud, sest ta hoidis ust lukus. Ainult kord, kui laps ta käest peksta sai, piilusin tuppa, siis nägin, milline see oli. Päevad läbi istus ta kodus, väljas käis harva, enamasti õhtul ja öösel. Millest ta end ja last toitis, ei teatud. Ainult mõnikord nähti üht joobnud vanameest ta tuppa kolistavat. Arvati ta meheks, kuid kihla vedada ei võidud. See vanamees käis nädalas paar korda teda külastamas. Siis kuuldi toast hoope ja lööke, karjumist ja lallutamist. Riidlesid.

Mõnikord piilusin akna taga. Nägin vanaeite ja vanameest laua ääres istuvat, viinapudelid ees. Tüdruk kükitas nurgas. Olid joobnud kõik. Vanaeide silmad hiilgasid ja näisid mõnikord nii hirmsad, et taandusin, siis jälle nii nuruvad, paluvad. Kahtlesin ta normaalsuses. Eriti äge näis ta last seirates. Vihkas vist.

Nii läksid nädalad. Vanaeide nägu muutus üha süngemaks, riiud sagedamaks, vanamehe käigud harvemaks. Siis ei tulnud

ta anam. Ka vanaeite polnud näha. Päevad lendasid.

Kord kuulsin jälle seal toas kisa. Hiilisin akna taha. Püüsin. Vanaeit ja vanamees istusid. Tüdrukut polnud näha. Nad riidlesid. Vanaeit vibutas oma kondiseid käsi vanamehe nina all. Silmad olid hirmsad nagu hullukoera omad. Riid muutus üha tugevamaks. Vanaeit näis midagi manguvat. Vanamees tahtis minna. Sää! kahmas vanaeit oma kondiste kätega vanamehe kõri ja surus ta põrandale. Vanamees lämbus. Millised silmad olid sel vanaeidel. Siis näeris ta, see kõlas nagu häire. Äkki kargas ta püsti ja tormas toa nurka. Ta tõi välja lapse laiba. Juuksed olid sel segi, silmad pungil, suu avatud, nagu sinine.

Vanaeit näeris oma kähisevat naeru. Nagu hullunud koer, mõtlesin. Äkki vahtis akna poole. Millised silmad. Pungil, punased.

Hulluks läinud! Siis kiskus oma rätiku pääst, katkus oma halle juukseid ja hirnus. Kahmas sülle lapse laiba ja väljus toast. Jooksis otse jõe äärde. Viskas laiba vette. Ise näeris. Olin hirmul. Tulin tuppä. Ikka veel kostis hullunu naer nagu sumbunud klõbin.

Teisel hommikul leiti ta jõe äärest. Viinapudeliga. Paigutati hullumajja.

E. M.

VIIS MINUTIT KEELE TUNDI.

„Oh taevas, veel viis minutit tunni lõpuni!“ õhkab elurõõmsa näoga Senta. Ta naabrinna blondpäine Elli vahib muretult tänavale. Elli pea huugab mõtteist — ühesõnaga — teda ei huvita põrmugi Cäsari sõda Arivoistiga. Äkki näib talle midagi meelestuvat, ta müksab Sentat küünarnukiga: „Kuidas meeldis sulle Charly Rogers „Õhukotkais“?“ — Senta ärkab nagu unest, silmitseb pahurat häirijat, nipsakalt vastab ta: „Ah tühja, mis nüüd Rogers ka, aga vaat' kus Villy Forst!“

„Noh, olge nii hää, kas Tõlp vast vaataks ka ühe lause“, võtab õpetaja korruga Sental sõna suust. „Oh, sa seen! Näita,

kus järg on!" sosistab Senta ja müksab põlvega Ellile vastu ja alga. Elli, vaeneke, osutab esimesele ettejuhtuvale reale. Senta kõhatab ja algab: „His rebus cognitis, Caesar. . .“ — „Oh, sa jumal! Kust teie nüüd loete? Kuulge, seda me tõlkisime ju juba eile. Ah, teid küll!“ pahandab õpetaja.

Vahepeäl Senta on leidnud õige järje hoopis teiselt leheküljelt; ta lõpetab lause julgelt: „— — — ut ferendus non videtur.“ — „Nah! Muidukina videtur. Ah, teid küll! Videtur! Tuhat korda ettetulnud, aga jällekina valesti! Tähelepanna ometi!“

Selleks ajaks on Elli leidnud mustandist lause tõlke ja näitab seda Sentale. Viimane loeb eestikeelse teksti mustandist ilusasti ette, ning õpetaja ütөлusega: „Palun istuda!“ lõpevad ta kannatused.

„Noh, vast Sillaots seletaks meile, milline „ut“ see siin lauses on,“ sõnab vurre keerutlev õpetaja. Väike plika, kes just lõpetanud manikööri, tõuseb ja rahmab hää õnne pääle: „Ut finale“. — „Ei tea, kas ta nüüd ut finale on! Ah teid küll — see on ju ut consecutivum. Tähelepanna!“

„Noh, ja vast Senkel ütleks veel a verba sõnast sumo.“ — „sumo, sumari, sumatum, sumare.“ — „Ah, sa jumal! Summaga tal vist küll midagi ühist pole. Kas teil eile õhtu oli jälle tähevaatamine, või? Ah, soo! Nojah! Siis muidugi! Ah, teid küll!“

Tillillill-iil! Milline vabastav muusika!

Carmen.

Valu!

*Juba närtsinud roosid katavad uut kalmistut,
Haua kõrval põlvituval neiul vajub pea rinnale —
Ja kuumad pisarad tal langevad maa pinnale. . .
Mis sõnuvad: «Tal valu valmistatud!»*

*Oh! miks on minu valul nii mustad silmad?
Miks ei suuda neid unustada ma?
Isegi pilvedest näen neid vaatavat alla,
Ei ööl ega päeval mul unu ta viimsed pilgud.*

*Need lilled, mis katavad su silmi, on närtsinud juba —
Nii ruttu kui need lilled närtsisid sinagi, nii vara
Kustus su mustadest silmadest nende hülgus, sära.
Sa halastamatu surm, oma mürgise noolega mindki ruttu taba.*

—«NALDI»—

LÕPUEKSAM.

Tänavu tulevad kindlasti eksamid. Kuid milliseis aineis? . . . — Selle kohta on õpetajail sõna.

- Eesti k. õp.: „Eesti keel on meie emakeel, lapsed. Kui tuleb lõputöö, siis kindlasti eesti keeles. Teisiti pole see üldse mõeldav!“
- Saksa k. õp.: „Deutsche Sprache ist die erste Fremdsprache in unseren Schulen. In Deutsch werden sie unbedingt examiniert. Seien sie bereit!“
- Inglise k. õp.: „English is the most important language in the world. It is impossible that you will not be proved in it. You have to think of it!“
- Anatoom. õp.: „Mis on inimene, kes ei tunne iseennast, kes ei tea, mis on ronganokk, või mitu sabalüli ta omab? Õppige, — kõige enam lootusi on anatoomia-eksamil.“
- Füüsika õp.: „Maailm on füüsika ja füüsika on maailm. Eksam tuleb füüsikast, et saada andmeid, kas elluastuvad noored tunnevad end maailmas kodus; kas nad suudavad balankseeruda jalge all kõikuvail pendleil, grammel, ja oskavad kinni püüda eetrlaineil ratsutavaid tervitusi armsamailt. . .“
- Võiml. õp.: „Kehakultuuri arendatakse iga aastaga — tänavu tuleb võimlemisest „lõputöö“. Seepärast õppige türklasemoodi istuma, varvakstel kõndima, neljandal taktil käsi ringutama ning trummimürtsude saatel lihakseid venitama. Valmistuge eksamile: üks, kaks, kolm! — nelja takti pääl käed üles ja alla!!!“

Retsepte laiskureile.

1. Õpilane, kes laiskusest vabaneda tahab, see joogu iga päev 1 lt. kastori!
- II. Söögu hää kvantum „Progressi“ shokoladi.
- III. Asugu klassi, millises päeva ajal nägemine on võimalik ainult tule kaasabil.

P. L. T. G. ÕPILASTE ERIKEEL.

1. ÕPILASTE ERINIMESID:

„Lilleke“ — nime süünd: kord, olles korrapidaja õpilane, pidanud ta pärast tunde kohuste täitmiseks veel koolimajja jääma. Kaasõpilane, kellega ta alati koju läinud, palunud teda kiiremini teha, tema aga olevat nalja pärast öelnud: „Enne ma ei tule, kui sa mulle „lilleke“ ütled!“ Ja nüüd hüütaksegi teda „Lilleke“.

„Kits“ — vististi on selle plika ülevalpidamises midagi hüplevat, kitse-taolist, et ta sellase nime on saanud. Nimi on pandud poistelt.

„Geenius“ — käik sirge, harva pöörab jalutades pääd kõrvale, eriti tänaval.— Nime süünd: Kord jalutamisel ta tähendanud: „Geeniused käivad nõnda“.

„Kadeduse geenius“ — kaasõpilaste poolt nimetatakse teda nõnda, kuna ta naabrit õppeaine mitteoskamisel etteütlemisega ei aita ja ka kunagi „spikki“ ei anna.

„Naaskel“ — väike, elav plika, kes end oskab toppida kõikjale, on hääs vahekorras paljude teiste klasside õpilasigagi.

2. ÕPETAJATE ERINIMESID:

„Väike mees“, „Väike vana“ — väike õpetaja.

„Tume“ — õpilaste hulgas populaarsemaid nimesid. Nimi olevat tekkinud järgmiselt: Õpilane polevat teadnud õppetükki. Õpetaja siis öelnud: „Küll võivad mõned aga tumedad olla“. Nüüd teda nimetatakse „Tume“.

„Ingel“ — teistest erinev tüüp. Sirge otsekäik. Käik kui ka kõnelusviis lasevad oletada, et ta eraldab end teisist — asetab end teisist kõrgemale. Seda oletust aga pehmedab tema näol mänglev vähemärgatav naeruvine.

„Laulu-papa“ — lõbus, humoorikas inimene. Õpetajate üldisemaid nimetisi on „eit“ ning „vana“. (Näit.: naisõpetaja ilmunisel hüütakse: „Eit tuleb!“ (Järgneb)

Osa töid jääb ilmumata ruumi puudusel.

SISU.

1. Eessõna. L. T.
2. Sügis. Eva Ave.
3. Mälestus. (Luuletis) Ellinor.
4. Mu sõber suri. M. B.
5. Õpilaste ajaviiteid. „Heiny“.
6. Nalja.
7. Tüüp elust. E. M.
8. Viis minutit keele tundi. Carmen.
9. Valu. (Luuletis) „Naldi“.
10. Lõpueksam.
11. Retsepte laiskureile.
12. P.L.T.G. õpilaste erikeel.

P. L. Tüt. Güm. Õ.-Ü. „LOTOS“.
